

κος, ὅστις θὰ μὲ ἀντικαθίστα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἦλθε μετ' ἐμοῦ μέχρι τοῦ Κιρκι-Χάν Ἐκεῖ ἐπεξεύσαμεν διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν ἀπὸ λόγον δὲ εἰς λόγον ἔφερα τὴν ὁμιλίαν περὶ τοῦ Ῥεσὴτ βέη

— Νὰ τὸν εἰπῆς τὰ σελάμια μου, εἶπον. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω. Καλὸς ἄνθρωπος.

— Ναι! ἀλλὰ διεφθαρμένος· ἡ ζωὴ ποῦ κάμνει δὲν τὸν ἀρμόζει.

— Μὰ εἶναι νυμφευμένος; ἠρώτησα μετ' ἀφελείας.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; Ἔχει ὡς σύζυγον τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ Χαλεπίου. Τοῦτο τὸ ἤξεύρω ἀπὸ τῆς ἑδικῆς μου. Μία εἶναι ἡ Ζουλφικάρ Χανούμ. Γυναῖκα μιὰ φορά! ὀνομαστή· κόρη τοῦ περιωνύμου Καδρῆ βέη, Κούρδου ὀπλαρχηγοῦ. Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἦναι σύζυγος στρατηγοῦ· ὁ Ῥεσὴτ βέης δὲν τὴν εἰσαίριαζε. Καὶ τὴν θέσιν ἀκόμη ποῦ ἔχει εἰς τὸν πενθερὸν του τὴν χρεώστει.

Ὡστε τὸ ὄνομα Δζεμήλα, τὸ ὁποῖον μὲ εἶπεν, ἦτο ψευδές, οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶχε φανῆ προορατικῆ. Καὶ ἐσκεπτόμην πῶς ἐκ θαύματος ἔζων ἀκόμη, ἐγώ, ὁ διὰ τῆς ἀνοήτου περιεργείας μου προκαλέσας τὸν θάνατον Ἰδοῦ ὅθεν ἐν συντομίᾳ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον μὲ βλέπετε ἀπροσδοκῆτως ἐνώπιόν σου.

*
**

— Καὶ παρερχομένης τῆς προθεσμίας τῶν δύο μηνῶν δὲν θὰ ἐπιστρέψης καὶ πάλιν εἰς Χαλέπιον;

— Εἰς Χαλέπιον; . . . Θεὸς φυλάξοι! Μεταβαίνω καλλίτερον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Διαβόλου, ἀλλ' οὐχὶ ἐκεῖ. Μέχρι τοῦδε, φίλε μου, ἐλάτρευον τὰς γυναῖκας, κατόπιν ὅμως τῶν συμβάντων σὲ βεβαιῶ ὅτι τὰς φοβοῦμαι.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1895.

ΚΩΝΣΤ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΣ

Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

MΕΤΕΧΕΙΣ ἀκτίνας

καὶ στίχου...κινεῖσαι

ὡς ποιήσις ζῶσα

καὶ ποιήσις εἶσαι.

Ἰπτάμενον ἄνθος,
 πλανᾶσαι ταχύ.
 Μὴ εἶσ', ἔντομόν μου,
 δραπέτις ψυχῆ;

Λεπτὸν ὡς ἡ αὔρα,
 μαζῇ της πετᾶς...
 Βιοῦν αἰθερίως
 πετῶν τελευτᾶς.

Δέν εἶσαι ἢ θρύμμα
 τῆς Ἰριδος σύ·
 Ἐν πέταλλον ρόδου
 καὶ κόνις χρυσοῦ.

Ἀφίεσαι κοῦφον...
 καὶ κάθισαι πάλιν,
 εἰς ἔρωτας μύρων.
 εἰς κρίνου σπατάλην.

Ἐντρύφα, καλή μου
 μικρὰ βασιλίσ
 τῶν κήπων... ἐντρύφα,
 πτωχὴ χρυσαλλίς.

Κέρκυρα, 1899.

ΑΝΤ. ΓΑΒΡΙΑΗΣ